

лѣсиститѣ ѿ височини. Тогава дошли и византийцитѣ и се укрѣпили срѣщу българитѣ на друга безлѣсна височина (сега Дервишъ-тепе). Императорътъ прѣдизвикалъ цѣли 17 дни българитѣ да излѣзатъ отъ укрѣпения си лагерь и да влѣзатъ въ сражение, но не сполучилъ. А понеже самъ нѣмалъ дързостъта да ги нападне, принудилъ се да склучи отново миръ, който спазилъ до смъртъта на Кардама.

Междусобицитѣ въ България прѣзъ VIII-я вѣкъ, свързани съ постоянни войни съ Византия, не дали възможностъ на българитѣ да обединятъ всички славянски племена на полуострова и да създадатъ отъ тѣхъ още тогава едно силно и трайно царство; но затова пъкъ, като се възползували отъ отслабването на аварската държава, българскитѣ господари завзели къмъ края на VIII-я вѣкъ безпрѣпятствено заддунавскитѣ равнина чакъ до Карпатитѣ; защото тамкашнитѣ славяни, като родствени на българскитѣ, не се никакъ съпротивили. Обаче до голѣмо разширение и до истинско военно могъщество достигнала българската държава въ началото на IX-я вѣкъ, когато стѣпилъ на прѣстола Кардамовиятъ наслѣдникъ Крумъ.

V. Борби за разширяване на Дунавска България.

Крумъ (803—814 г.) — Крумъ билъ най-силниятъ и най-войнственитъ отъ българскитѣ велики канове. Още въ началото на царуването си той завзелъ днешна югоизточна Унгария и Банатъ и подчинилъ подъ властъта си аваритѣ. Разбити отъ Карла Велики (въ 803 г.) и прогонени въ степитѣ задъ р. Тиса, аваритѣ били бързо и лесно покорени отъ Крума; защото между тѣхъ имало още българи и защото подчиненитѣ имъ славяни били отъ клона на българскитѣ славяни. Съ завземането на югоизточна Унгария и Банатъ българитѣ добили на сѣверо-западъ обща граница съ франкитѣ и съ моравцитѣ; но главната цѣль на Крума била дру-